

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

ÖZEN VE DİĞERLERİ / TÜRKİYE

(Başvuru No.29272/08)

KARAR

STRAZBURG

23 Şubat 2016

İşbu karar Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecek olup bazı şekli değişikliklere tabi tutulabilir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2016. Bu gayriresmî çeviri, Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Özen ve diğeri / Türkiye davasında,

Başkan

Julia Laffranque,

Hâkimler,

Işıl Karakaş,

Nebojša Vučinić,

Paul Lemmens,

Jon Fridrik Kjølbro,

Stéphanie Mourou-Vikström,

Georges Ravarani,

ve Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı Abel Campos'un katılımıyla Daire olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), 2 Şubat 2016 tarihinde gerçekleştirdiği müzakereler neticesinde, anılan tarihte aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan davanın temelinde, yedi Türk vatandaşı olan Orhan Özen, Şerafettin Özen, Kaya Özen, Ayhan Özen, Savaş Tok, Şahin Özen ve Taha Ergül'ün ("başvuranlar") 10 Haziran 2008 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış oldukları (29272/08/ No.lu) başvuru bulunmaktadır.

2. Başvuranlar Ankara Barosu'na bağlı Avukat K. Emre tarafından temsil edilmişlerdir. Başvuranlar ve avukatları tarafından usulüne uygun bir şekilde imzalan yetki belgeleri 8 Nisan 2013 tarihinde Mahkeme'ye ulaşmış ve Yazı İşleri Müdürlüğü'nün 7 Mayıs 2013 tarihli mektubu ile Hükümete tebliğ edilmiştir.

3. Türk Hükümeti ise ("Hükümet") kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

4. Başvuranlar özellikle, polis memurlarının kötü muamelelerine maruz kaldıklarını iddia etmektedirler.
5. Başvuru 8 Kasım 2012 tarihinde Hükümete tebliğ edilmiştir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

A. Kötü Muamele İddialarına İlişkin Olaylar ve Açılan Davalar

6. Başvuranlar sırasıyla, 1969, 1980, 1989, 1966, 1994, 1976 ve 1983 tarihlerinde doğmuşlardır ve Ankara'da ikamet etmektedirler.
7. Birçok lise öğrencisi arasında 5 Nisan 2007 tarihinde meydana gelen bir kavgada, V.K. adlı öğrencinin babası M.K., başvuran Ayhan Özen'in lise öğrencisi olan oğlu V. Özen hakkında şikâyetle bulunmuştur. V.K.nin babası, Ayhan Özen'in oğlu ve de arkadaşlarından oğlunun parasını ve telefonunu gasp ettikleri ve bıçakla tehdit edip sigarayla yüzünü yaktıkları için şikâyetçi olmuştur.
8. Dava dosyasındaki bazı belgelerde öğretmenlerin, tehdit ve saldırılarda bulunmaları nedeniyle V.Özen'in ebeveynleri hakkında zaten şikâyetle buldukları belirtilmektedir. Söz konusu olaylar, V. Özen'in disiplinsiz eylemleri nedeniyle okul müdürlüğü ve liselinin ebeveynleri arasında yapılan bir görüşme esnasında meydana gelmiştir. Bu görüşme sonucunda okul müdürlüğü polis çağırmak zorunda kalmıştır. V. Özen'in akrabaları, öğretmenlere yönelik yıldırma eylemlerine sonraki haftalarda da devam etmişlerdir.
9. Oğlu V. ile birlikte başvuran Ayhan Özen ve başvuran Savaş Tok, S.S., O.B., ve kavgaya karışan veya şahit olan diğer üç öğrenci 6 Nisan 2007 tarihinde karakola çağrılmalarının üzerine Ankara Ufuktepe polis karakoluna gitmişlerdir.
10. Olayların bu kısmı başvuranlar tarafından şu şekilde açıklanmıştır:

Binaya geldiklerinde Komiser Ü.U. tarafından liselilere hakaret edildiği ve fiziksel şiddet uygulandığı; Komiser Ü.U. ve diğer polislerin daha sonra öğrencilere yapılan kötü muamelelere itiraz eden Ayhan Özen'e doğru yöneldikleri ve onu dövdükleri; polislerin, Orhan Özen, Kaya Özen, Şerafettin Özen, Şahin Özen ve Taha Ergül'ü de gözaltına aldıklarını belirtmişlerdir. Söz konusu kişiler karakola, yakınlarının akıbeti hakkında bilgi almak için gittiklerini ve karakolda polisler tarafından kendilerine hakaret edilip dayak atıldığını iddia etmektedirler.

11. Sekiz polis memuru tarafından 6 Nisan 2007 tarihinde imzalanan tutanağa göre, oğlu hakkında şikâyetle buldukları için Ayhan Özen V.K.ye ve V.K.nin babası ve amcasına saldırmış ve hakaret etmiştir. Başka kişiler geldikten sonra arbede yaşandığı; başvuruların yakınlarını karakoldan çıkarmak için yirmiye yakın kişiyle birlikte binaya baskın yaptığı, görevli polis memurlarına saldırdıkları ve karakolun eşyalarına zarar verdikleri; başvuranlardan birisinin, karakolun kapısının camını kafa darbesiyle kırdığı; Şerafettin Özen ve Taha Ergül'ün kendilerini püskürtmek isteyen polislere, Ayhan Özen'i almadan gitmeyecekleri şeklinde bağırdıkları; polislerin bu nedenle takviye ekip çağırdıkları; başvuruların tehdit, darp ve yaralama, görevli memura mukavemet ve kamu malına zarar vermeleri nedeniyle kontrol altına alınıp karakolun nezarethanesine yerleştirildikleri; nezarethanedeyken başvuruların kendi kendilerini duvara ve demir bariyerlere vurarak kasti olarak kendilerini yaraladıkları belirtilmektedir.

12. Polisler, Ayhan Özen ve Taha Ergül'ün üzerindeki 15 mermi ile birlikte iki kuru sıkı tabancaya ve Kaya Özen, Şerafettin Özen ve Savaş Tok'un üzerindeki iki bıçağa el koymuşlardır. Şüphelilerden ikisi, olan V.Özen ve S.S. meydana gelen arbedede firar etmişlerdir.

13. Ankara Emniyet Müdürlüğü, Olay Yeri İnceleme ve Kimlik Tespit Şube Müdürlüğüne bağlı bir ekip saat 15.35'te olay yerine gitmiştir. Ekip, yere atılmış daktilo ve diğer eşyaların üzerinde parmak izi incelemesi yapmış, verilen zararın ve yerdeki kan izlerinin fotoğrafını çekip görüntü kaydı altına almıştır.

14. Aynı gün mağdur V.K., V.K.nin babası ve amcası tehdit ve saldırı suçlamasıyla başvurular hakkında şikayette bulunmuşlardır.

15. Cumhuriyet savcısı saat 19.00 gibi başvuruların Adli Tıp Kurumuna sevk edilmelerini emretmiştir. Başvurular, aşağıdaki tespitlerde bulunan adli tıp doktorları tarafından muayene edilmişlerdir:

- Orhan Özen: Sol zigomatik bölgede hematoma, alt dudak sol kısımda laserasyon, sol kolik bölgede ağrı ve hassasiyet, sol omuzda hareket kısıtlılığı;

- Şerafettin Özen: Frontal bölge orta kısımda ve sağ tenporel önde 2-3 cm'lik birer cildi sıyrık;

- Kaya Özen: Vertekste 1,5 cm'lik raddi yara, burun sırtında hematoma, sol göz altında ekimoz, sağ koltuk altı bel düzeyinde ağrı ve hassasiyet;

- Ayhan Özen; Sağ skapula alt kısmında subjektif ağrı şikâyeti, batın ön yüzde umlikus çevresinde hafif hiperemi;

- Savaş Tok Frontal bölge solda 1 cm çapında ekimotik lezyon, sol avuç içinde 1,5 cm'lik cildi kesik, sağ psoas üzerinde ağrı ve hassasiyet;

16. Şahin Özen ve Taha Ergül üzerinde hiçbir yara izine rastlanmamıştır.

17. Adli Tıp doktorları başvuran, Savaş Tok, Orhan Özen ve Kaya Özen'in de Ankara Üniversitesi Hastanesi Genel Cerrahi bölümüne sevk edilmelerini istemiştir.

18. Ankara Üniversitesi Hastanesinin, ortopedi, göğüs hastalıkları ve genel cerrahi bölümü doktorları aynı gün saat 23.00'te, önceden düzenlenmiş sağlık raporlarını onaylamadan önce üç başvuranın röntgenlerini çekmişler ve muayene etmişlerdir.

19. Ankara Üniversitesi Hastanesi doktorlarının hazırladığı raporlarda da tespit edilen lezyonların basit müdahaleler gerektirdiği ve ilgililerin hayatını tehlikeye sokan bir durum olmadığı belirtilmiştir.

20. Başvurular polis sorgusu sırasında ifade vermeyi reddetmişlerdir.

21. Başvurular, 7 Nisan 2007 tarihinde gözaltından çıktıktan sonra Adli Tıp Kurumunda tekrar muayene edilmişlerdir. Saat 15.05'te düzenlenen raporda bir önceki sağlık raporuna atıfta bulunulmakta ve Orhan Özen

dışında başvurularında fazladan hiçbir yara tespit edilmediği belirtilmektedir. Nitekim Orhan Özen'le ilgili raporda, ilgilinin sol servikal saçlı deri sınırında 2 ve 4 cm'lik birer ekimotik sıyrık, sağ uyluk dış yüzde 3 x 5 cm'lik hematomu olduğu kaydedilmektedir. Bu raporda, hafif olan söz konusu yaraların basit müdahaleler gerektirdiği ve ilgilinin yaşamını tehlikeye sokan bir durum olmadığı belirtilmektedir.

22. Aynı gün Cumhuriyet savcısı, polisler tarafından dövüldüklerini ifade eden başvuruların, avukatları eşliğinde ifadelerini almıştır. Sebze sattığı için bıçak bulundurduğunu açıklayan Şerafettin Özen hariçbaşvuruların hepsi, herhangi bir silah bulundurmadıklarını belirtmişlerdir.

Şerafettin Özen ayrıca, komiserin, kaçmaya çalışan Savaş Tok'a yumruk attığını ve ilgilinin kafasını kapının camına çarptırıldığını belirtmiştir.

23. Taha Ergül, Savaş Tok'un kaçmaya çalışırken kapıya tekme attığını ama kırılmadığını belirtmiştir. Taha Ergül, komiserin Savaş Tok'u cama fırlattığı anı kendi gözleriyle görmediğini ancak olayların bu şekilde gelişmiş olduğunu düşündüğü açıklamıştır.

24. Başvuruların hepsi, polisler tarafından dövüldüklerini iddia etmektedirler.

25. Aynı gün, özellikle görevli memura mukavemet, tehdit ve müessir fiilde bulunmak suçlarından Ankara Sulh Ceza Mahkemesi tarafından gözaltına alınmışlardır.

26. Soruşturmacı (Polis Müfettişi)16 ve 17 Nisan 2007 tarihlerinde aşağıdaki açıklamalarda bulunan karakol komiserinin ve bir polis memurunun ifadelerini almıştır: Söz konusu komiser ve polis, tarafları dinledikleri sırada Ayhan Özen'in mağduru ve mağdurun yakınlarını tehdit ettiğini; rdından bu olay hakkında tutanak tuttuklarını; bu sırada Ayhan Özen'in koridorda telefonla konuşurken duyduklarını; bir süre sonra Ayhan Özen'in yakınlarının karakola geldiklerini; polis memurlarının camdan, yaklaşık 20 ila 30 kişilik bir grubun karakolun önünde toplandığını gördüklerini; uyarılara rağmen dağılmayan grubu yakalamaya çalıştıklarını

ve durumun daha da ciddileştiğini; iki sanığın, yani V. Özen ve S.S.nin kargaşadan yararlanıp kaçtığını; Savaş Tok'un da kaçmaya çalıştığını ve yumruk darbesiyle kapının camını kırdığını; karakolda hasara yol açan herkesin takviye ekiplerinin gelmesinin ardından yakalandığını; ateşli silahlara ve bıçaklara el konulduğunu; başvuranların nezarethanede saldırgan davranışlarına devam ettiklerini ve nezaretenin demirlerine vurduklarını veya kendi kendilerini çarptıklarını; Savaş Tok'un üzerinde bulunan telefonun gasp mağduru tarafından tespit edildiğini; bu telefonun daha sonra ilgiliye teslim edildiğini ve bu nedenle de tutanak tutulduğunu beyan etmişlerdir.

27. Cumhuriyet savcısı 18 Nisan 2007 tarihinde olaylar esnasında orada bulunan gasp mağduru V.K.nin, V.K.nin babasının ve amcasının ve de O.B.nin ifadelerini almıştır. O.B., gasp yapmakla suçlanan lise öğrencisi V.Özen'in babası Ayhan Özen tarafından söz konusu suçlama konusunda tanıklık etmesi için karakola çağrılmıştır (yukarıda 9. paragraf).

28. Söz konusu kişiler, komiserin bürosunda buldukları sırada Ayhan Özen'in önce mağdura ve amcasına fiili saldırıda bulunduğunu ardından ise karakolun önünde insanların toplandığını: Bu nedenle durumun daha da vahim bir hal aldığı: bazı şahısların karakola girip eşyalara zarar verdiğini ve aralarından birisinin kafa darbesiyle bir camı kırdığını beyan etmişlerdir.

29. Karakolda bulunan iki öğretmenin de ifadeleri alınmıştır. Öğretmenler, gasp suçlamalarıyla ilişkin ifade vermek için karakola çağrılmıştır. Öğretmenler kargaşa çıktığını ve polislerin, kendilerini korumak için bir büroya (başka bir odaya) götürdüklerini ve olaylara kendi gözleriyle şahit olmadıklarını beyan etmişlerdir.

30. Cumhuriyet savcısı 25 Nisan 2007 tarihinde, olay anında karakolun önünde bulunan beş kişinin ifadesini almıştır. Başvuranların akrabası veya tanıdığı olan söz konusu kişiler, hiç kimsenin karakola saldırmadığını ancak Komiser Ü.U.nun binadan çıkarak kendilerine hakarete bulunduğunu ve gruptaki bazı kişilerin yakalanmasını emrettiğini ileri sürmüşlerdir.

31. Cumhuriyet savcısı tarafından polis memurları da sanık olarak dinlenilmiştir. Polis memurları, 6 Nisan 2007 tarihli tutanağın doğruluğunu kabul etmişlerdir.

32. Cumhuriyet savcısı yukarıdaki unsurları dikkate alarak, polisleri suçlayacak yeterli delil olmadığına kanaat getirerek 4 Mayıs 2007 tarihinde, kovuşturmayaya yer olmadığına karar vermiştir.

33. Sincan Ağır Ceza Mahkemesi 6 Kasım 2007 tarihinde, başvuruların kovuşturmayaya yer olmadığına dair karara yaptığı itirazı reddetmiştir. Bu karar, 11 Aralık 2007 tarihinde başvurulara tebliğ edilmiştir.

34. Soruşturmacı(Polis Müfettişi) disiplin soruşturması da başlatmıştır (yukarıda paragraf 26). Soruşturmacının (Polis Müfettişi) polis, müşteki ve tanıklardan topladığı ifadeler, yukarıda özetlenen ifadelerle uyusmaktadır. Söz konusu soruşturma kapsamında tanık E.K., 6 Nisan 2007 ve 10 Mart 2008 tarihlerinde ifade vermiştir. E.K., başka bir konu hakkında şikayette bulunmak için karakola gittiğini ve olayların meydana geldiği sırada karakolun dışında bulunduğunu açıklamıştır. E.K., “kısa boylu, siyah kıyafetler giymiş birisinin” kafa darbesiyle karakol kapısının camını kırdığını” gördüğünü beyan etmiştir. E.K., polislerin daha sonra olay yerinde bulunan saldırgan kişileri yakaladığını belirtmiştir.

35. Ankara, İl Polis Disiplin Kurulu 28 Mayıs 2008 tarihli bir karar ile Komiser Ü.U. ve Polis Memuru M.G.nin, özellikle delil yetersizliği ve başvuruların söylediklerinin birbirleriyle uyuşmadığı için kötü muamele ithamları nedeniyle cezalandırılmamalarına karar vermiştir. Bu karar başvuruların avukatına 23 Haziran 2008 tarihinde tebliğ edilmiştir.

B. Diğer Davalar

2. Bu arada başvurular, Savaş Tok’un üzerinde telefon bulunduğuna dair tutanağın sahte olduğunu iddia ederek, sahte delil üretmek ve görevi kötüye kullanmak suçlamalarıyla polis memurları hakkında şikâyetle bulunmuşlardır. Ağır Ceza Mahkemesi 31 Mayıs 2011 tarihinde, delil

yetersizliği nedeniyle görevi kötüye kullanmak suçundan yargılanan polis memurlarının beraatlerine karar vermiştir. Ağır Ceza Mahkemesi diğer şikâyetle ilgili olarak, olayları tekrar değerlendirmiş ve savcılıktan, evrakta sahtecilik suçuyla ilgili bir soruşturma yürütmesini talep etmiştir. Başvuranlar, oğullarının hakkında cep telefonunu çaldığına dair yalan beyanda bulunan M.K. hakkında da şikâyette bulunmuşlardır.

37. Öte yandan gasp ve müşteki öğrencileri darp ile görevli memura mukavemet, tehdit ve müessir fiilde bulunmak suçlarından, açılan davayla ilgili olarak başvuranlar Ankara Ağır Ceza Mahkemesi önündeki 19 Haziran 2007 tarihli duruşmada salıverilmişlerdir. Bu davanın nasıl sonuçlandığı dosyada yer almamaktadır. Son duruşma 25 Haziran 2015 tarihinde gerçekleştirilmiştir.

38. Başvuru dosyasında yer alan belgelerden, gasp ve tehdit suçlamalarıyla Savaş Tok ve S.S. hakkındaki yargılamanın, ilgililerin yaşlarının küçük olması nedeniyle dosyanın ayrılarak Ankara Çocuk Ağır Ceza Mahkemesinde görüldüğü de anlaşılmaktadır. 11 Temmuz 2012 tarihli bir belgede, Yargıtay önünde derdest olan yukarıdaki 31 Mayıs 2011 tarihli Ağır Ceza Mahkemesinin kararının inceleme aşamasında olduğu belirtilmektedir. Çocuk Ağır Ceza Mahkemesi 2 Haziran 2015 tarihinde, kendi önünde ve Ankara Ağır Ceza Mahkemesi önünde açılan davaların birleştirilmesine karar vererek elindeki dosyayı bu mahkemeye göndermiştir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

SÖZLEŞME'NİN 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

3. Başvuranlar, karakolda dayak yedikleri ve adli makamların olaylara karışan polis memurları tarafından sunulan olay ve olgular açıklamasını

dayanak aldıkları için şikâyetçi olmaktadırlar. Başvuranlar Sözleşme'nin 3. maddesini ileri sürmektedirler. Bu madde şu şekildedir:

“Hiç kimse işkenceye, insanlık dışı ya da onur kırıcı ceza veya işlemlere tabi tutulamaz.”

A. Kabul Edilebilirlik Hakkında

4. Hükümet, başvurunun, AİHM İçtüzüğü'nün 47. maddesi ile uygun olmadığı için reddedilmesi gerektiğini ileri sürmektedir: Yetki belgeleri, başvuranların temsilcisi tarafından imzalanmamış ve olay ve olguların diğer uluslararası kuruluşlara sunulduklarına veya başvuranların cinsiyetlerine dair başvuru formlarında bir bilgi yer almamaktadır.

41. Başvuranlar bu konuda itirazda bulunmamışlardır.

42. Öncelikle Mahkeme, işbu başvurunun, 1 Ocak 2014 tarihinde yürürlüğe giren İçtüzüğün 47. maddesinin, 6 Mayıs 2013 tarihinde uğradığı değişiklikten önce yapıldığını tespit etmektedir.

43. Başvuranların temsilcisiyle ilgili konuda Mahkeme, yetki belgesinin olmayışının başvurunun kabul edilmemesine yol açabileceğini hatırlatmaktadır (*Post/Hollanda*, (kabul edilebilirlik hakkında karar), No.21727/08, 20 Ocak 2009 ve *K.M. ve diğerleri/Rusya* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 46086/07, 29 Nisan 2010). Ancak somut olayda Mahkeme, söz konusu belgede sadece başvuranların temsilcisinin imzası bulunmadığını tespit etmiştir. Bu durum belgenin bizzat olmayışıyla aynı sonucu doğurmamaktadır (*Alican Demir/Türkiye*, No. 41444/09, §§ 55-67, 25 Şubat 2014).

44. Öte yandan Mahkeme, başvuranlar ve avukatları tarafından usulüne uygun bir şekilde imzalanmış yeni bir yetki belgesinin Mahkeme'ye gönderildiğini ve bu belgenin, 7 Mayıs 2013 tarihli şikâyet mektubuyla birlikte Hükümete iletildiğini kaydetmektedir (yukarıda 2. paragraf). Dolayısıyla Hükümetin bu bağlamdaki itirazı reddedilmesi gerekmektedir.

45. Başvuru formlarına dair diğer iki kuralsızlık iddiasıyla ilgili olarak Mahkeme, bir başvurunun sunulması ile ilgili kurallar bağlamında Mahkeme'nin gerektiği kadar bağlamı, yani sözleşmeciler tarafların kurulması hakkında üzerinde mutabık kaldıkları insan haklarının korunmasına dair mekanizmayı dikkate alması gerektiğini hatırlatmaktadır. Bir başvurunun kabul edilebilirliğinin incelenmesi sırasında Mahkeme özellikle başvurana yüklenen yükümlülükleri, yani Mahkeme önündeki yargılama sürecinin işleyişini dikkate alması gerekmektedir. Eğer, bir kurala riayet etmeme, altı ay kuralına uyulması gerekliliği gibi, resen ileri sürülebilecek bir durum söz konusu olmadıkça, İçtüzüğü'nün eski 47. maddesi kapsamında yürürlükte olan rejimde, bir başvurunun nitelendirilmesi ile ilgili temel unsurları etkilemeyen usul kuralları hiçbir şekilde söz konusu başvurunun otomatik olarak reddini gerektirmemektedir. Bununla birlikte, böylesi durumlarda, ilgili tarafın usulüne uygun göndermediği ve daha sonra eksikliğini tamamlamadığı belgelerin dosyaya konulmaması gibi daha yumuşak tedbirler alınabilir. (bakınız *Nedim Şener/Türkiye*, No. 38270/11, § 36, 8 Temmuz 2014).

46. Somut olayda Mahkeme yukarıda sözü edilen eksikliklerin başvurunun incelenmesine engel olacak nitelikte olmadığı kanaatindedir. Dolayısıyla söz konusu konuya dair Hükümetin argümanlarını açıklamaya gerek yoktur.

47. Hükümet başvuruların üzerlerinde tespit edilen yaraların da başvuruların polis görevini engelledikleri için yakalandıkları sırada meydana gelen ufak yaralar olduğu ve bu nedenle Sözleşme'nin 3. maddesinin kapsamı dışında kaldığı kanaatindedir.

48. Mahkeme öncelikle, sağlık raporlarında başvuran, Şahin Özen ve Taha Ergül üzerinde herhangi bir lezyon olup olmadığını belirlemek için dosyadaki belgelere bakmıştır (yukarıda 16. paragraf). Sonuç olarak Mahkeme, bu son anılan kişiler tarafından yapılan şikâyetlerin açıkça dayanaktan yoksun olması nedeniyle Sözleşme'nin 35. maddesinin 1 ve 4. fıkraları uyarınca kabul edilemez olduğuna karar vermektedir.

49. Diğer başvuranlar, Orhan Özen, Şerafettin Özen, Kaya Özen, Ayhan Özen ve Savaş Tok'la ilgili olarak Mahkeme, kötü muamelenin Sözleşme'nin 3. maddesi kapsamına girmesi için asgari düzeyde bir şiddet olması gerektiğini hatırlatmaktadır. Bu asgari düzeye ilişkin değerlendirme görecelidir. Bu değerlendirme davaya özgü koşulların tamamına, örneğin, muamelenin süresine, fiziksel veya zihinsel etkilerine ve kimi durumlarda mağdurun cinsiyetine, yaşına ve de mağdurun sağlık durumuna bağlıdır (bk. özellikle, *İrlanda/Birleşik Krallık*, 18 Ocak 1978, § 162, Seri A No. 25, *Jalloh*, yukarıda anılan, § 67 ve *Bouyid/Belçika* [BD], No. 23380/09, § 86, AİHM 2015). Bu durumda sağlık raporlarında başvuranlar üzerinde tespit edilen lezyonların yoğun bir tıbbi müdahale gerektirecek nitelikte olmadığı belirtilse de söz konusu kişilerin üzerindeki bahse konu lezyonların çok fazla olması dikkate alındığında Mahkeme Sözleşme'nin 3. maddesinin uygulanamayacağını savunan Hükümete katılmamaktadır.

50. Mahkeme böylece, Orhan Özen, Şerafettin Özen, Kaya Özen, Ayhan Özen ve Savaş Tok tarafından yapılan şikâyetlerin Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrasının a) bendi uyarınca açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve öte yandan başka hiçbir kabul edilemezlik gerekçesi bulunmadığına kanaat getirmektedir. Bu nedenle Mahkeme söz konusu şikâyetlerin kabul edilebilir olduğuna karar vermektedir.

B. Esas Hakkında

5. Başvuranlar, sadece yakınlarının durumu hakkında bilgi almak için gittikleri karakolda, ifade vermek için karakola önceden giden Ayhan Özen ve Savaş Tok dışında dayağa maruz kaldıklarını iddia etmektedirler. Başvuranlar bilirkişi sağlık raporlarında belirtilen yaralanmalara atıfta bulunarak, polislerin iddia edilen muamelelerin failleri olduklarını düşündükleri halde, adli makamların, şikâyetlerini reddetmek için genel olarak polisler tarafından sunulan olay şeklini dayanak almalarından şikâyetçilerdir.

52. Hükümet, polislerin, amaçlanan hedef yani Ayhan Özen'in yaptığı telefon görüşmesinin ardından karakola gelen öfkeli başvuruları yakalamak amacıyla orantılı bir şekilde güce başvurduğunu belirtmek için dava dosyasına ve çeşitli ifadelere atıfta bulunmuştur. Hükümet olayla hiçbir ilgisi olmayan iki tanığın ifadelerini kanıt olarak göstermiştir. Söz konusu tanıklardan birisi, başvuranlar arasından birisinin kafa darbesiyle karakoldaki kapının camını kırarken gördüğünü ileri sürmüştür. Hükümet, başvuranların hepsinin olaysız bir şekilde karakola geldiklerini, olayların karakola geldikten sonra başladığını ve görevli memurlara karşı saldırgan bir tutum sergilediklerini açıkladıklarını hatırlatmaktadır. Hükümet ayrıca, başvuranların hepsinin, barışçıl bir amaçla karakola gittiklerini ve karakola geldikten sonra olayların başladığı sırada görevli memurlara karşı saldırgan bir tutum sergilediklerini söylediklerini hatırlatarak adli makamların, başvuranlar ve tanık olarak sorgulanan yakınları tarafından olayları anlatış biçimine çok fazla önem vermemesi gerektiğini savunmaktadır.

53. Orhan Özen, Şerafettin Özen, Kaya Özen, Ayhan Özen ve Savaş Tok'a karşı kullanılan gücün Sözleşme'nin 3 maddesi çerçevesinde haklılığını araştırmadan önce, Mahkeme bu konuda yürütülen soruşturmanın yeterli olup olmadığını inceleyecektir.

1. Sözleşme'nin 3. maddesinin usul yönü

a) Genel İlkeler

6. Mahkeme özellikle, *El-Masri/Makedonya Eski Yugoslavya Cumhuriyeti* ([BD], No. 39630/09, §§ 182-185, CEDH 2012), *Mocanu ve diğerleri/Romanya ve diğerleri* ([GC], No. 10865/09, 45886/07 ve 32431/08, §§ 316-326, AİHM 2014 (özetler)) ve *Bouyid*, yukarıda anılan, §§ 114-123) kararlarında açıklanmış olan genel ilkelere atıfta bulunmaktadır.

55. Söz konusu kararlardan, özellikle kamu görevlilere yönelik işkence, insanlık dışı veya aşağılayıcı muamele veya cezalara ilişkin genel yasağın

uygulamada başarılı olması için ellerinde bulunan bir kişiye uygulanan kötü muamele iddiaları hakkında inceleme yapılmasını sağlayacak bir yargılama olması gerektiği anlaşılmaktadır (*Bouyid*, yukarıda anılan, §§ 115).

56. Böylelikle, "[kendi] yetki alanları içinde bulunan herkesin (...) Sözleşme[de] tanımlanan hak ve özgürlüklerden yararlanmalarını sağlama" yönünde Sözleşme'nin 1. maddesi uyarınca devlete düşen genel görev dikkate alındığında, Sözleşme'nin 3. maddesi hükümleri, kişinin özellikle polis memuru ya da diğer benzer devlet görevlileri tarafından 3. maddeye aykırı bir muameleyle maruz kaldığına dair inanılır bir iddia ileri sürmesi halinde, etkili bir resmi soruşturma yapılmasını zımnen gerektirmektedir (yukarıda anılan *Bouyid* kararı, § 116).

57. Esasen, bu tür bir soruşturma yoluyla, devlet görevlilerinin ya da devlet organlarının dâhil olduğu davalarda işkence ve insanlık dışı veya aşağılayıcı ceza ve muameleleri yasaklayan kanunların etkin şekilde uygulanmasının sağlanması ve söz konusu görevlilerin kendi sorumlulukları altında meydana gelen kötü muameleler hakkında hesap vermelerinin güvence altına alınması söz konusudur (*Bouyid*, yukarıda anılan, kararı, § 117).

58. Genellikle bir soruşturmanın etkili olması için soruşturmadan sorumlu olan kurum ve kişilerin soruşturma açılan kişilerden bağımsız olması gerekir. Soruşturmanın bağımsızlığı sadece hiyerarşik ya da kurumsal bağlantının olmamasını değil, aynı zamanda somut bir bağımsızlığı da gerektirir (bakınız ayrıca, *mutatis mutandis*, *Mustafa Tunç ve Fecire Tunç/Turquie* [BD], No. 24014/05, §§ 177 ve 222-234, 14 Nisan 2015 ve bu kararda atıfta bulunanlar ve *Bouyid*, yukarıda anılan, § 118).

59. Soruşturma koşulları nasıl olursa olsun yetkililerin hızlı davranması gerekir. Bununla birlikte soruşturmanın, etkin olabilmesi için sorumluların bulunmasını ve cezalandırılmasını sağlamalıdır. Ayrıca soruşturmanın sadece, doğrudan ve yasaya aykırı olarak güce başvuran Devlet görevlilerinin eylemlerini değil aynı zamanda görevlileri çevreleyen

koşulların tümünü dikkate almakla sorumlu olan yetkililer için yeterince geniş olması gerekir. (*Bouyid*, yukarıda anılan § 119).

60. Her ne kadar bir sonuç değil araç yükümlülüğü söz konusu ise de, soruşturmada görülebilecek ve soruşturmanın, davanın koşullarını veya sorumluların kimliklerini tespit etme kapasitesini zayıflatan her tür eksiklik, soruşturmanın gerekli etkililik kriterini karşılamadığı sonucuna ulaşılması riskini doğurmaktadır (*Bouyid*, yukarıda anılan, § 120).

61. Bu bağlamda, makul bir çabukluk ve özen gerekliliği zımnen doğmaktadır. Belirli bir durumda soruşturmanın ilerlemesini engelleyen sebepler ya da güçlükler söz konusu olabilse de, yasa dışı güç kullanımı veya kötü muamele iddiaları hakkında soruşturma yapılması söz konusu olduğunda mercilerin ivedilikle cevap vermesinin, yasallık ilkesine riayet edilerek, toplumun güveninin korunması ve yasa dışı eylemlere ilişkin olarak her türlü suça iştirak edildiği ya da tolerans gösterildiği izleniminin oluşturulmaması amacıyla genel olarak gereklilik arz ettiği kabul edilebilmektedir (yukarıda anılan *Bouyid* kararı, § 121).

62. Mağdur, etkin bir şekilde soruşturmaya katılabilecek durumda olması gerekir (*Bouyid*, yukarıda anılan § 122).

63. Son olarak, soruşturma eksiksiz yapılmalıdır; bu durum, mercilerin meydana gelen olayları tespit etmek için her zaman ciddi çaba sarf etmeleri ve soruşturmayı sonlandırmak amacıyla gelişigüzel veya temelsiz sonuçlara dayanmamaları gerektiği anlamına gelmektedir (yukarıda anılan *Bouyid* kararı, § 123).

b) Yukarıdaki İlkelerin Somut Olaya Uygulanması

64. Başvuranlar özellikle resmi belgelerin olaylara karışan polisler tarafından düzenlendiğini ve bu belgelerin adli makamlar tarafından dikkate alındığını iddia etmektedirler.

65. Benzer olayların soruşturulmasına ilişkin kriterler hakkında Mahkeme, bu alanda soruşturma yapacak memurların, güç kullanan kamu

yetkililerinden bağımsız olması gerektiğini hatırlatmaktadır (yukarıda 58. paragraf).

66. Somut olayda Mahkeme, soruşturmanın doğrudan Cumhuriyet savcısı tarafından yürütüldüğü saptamaktadır. Cumhuriyet savcısı, hemen dava unsurlarının tamamına erişmiş ve olay günü başvuranları Adli Tıp Kurumuna ardından ise daha detaylı sağlık muayeneleri yapılması için Ankara Üniversitesi hastanesine sevk edilmelerini istemiştir. İlgililer polise ifade vermeyi reddetmişler ve olaylardan bir gün sonra savcı karşısına çıkarılmışlardır. Savcı da birçok tanığın ve sanık olarak polislerin ifadelerini almıştır (yukarıda 15, 22, 27, 30 ve 31. paragraflar). Cumhuriyet savcısı dosya unsurlarını dikkate alarak polislerin ilgililere kötü davrandığını söylemeye yarayacak unsur bulunmadığı gerekçesiyle kovuşturmaya yer olmadığına karar vermiştir. Dava yaklaşık dokuz ayda tamamlanmıştır.

67. Özet olarak Mahkeme, adli makamların, kötü muamele iddialarına karşı hızlı ve yeterli bir cevap verdiği kanaatindedir. Mahkeme şüpheli, tanık ve başvuranların beyanlarının inandırıcılık derecesini ve davaya özgü koşullar dikkate alındığında sağlık raporlarının önemini değerlendirmek için ulusal adli makamların daha iyi bir konumda olduğunun altını çizmektedir (*Aksin ve diğerleri/Türkiye*, No. 4447/05, §§ 38-40, 1 Ekim 2013). Söz konusu makamların vardığı sonuçları eleştirebilecek veya soruşturmanın yeterince geniş yapılmadığını söyleyebilecek hiçbir şey yoktur.

68. Suçlanan polislerin soruşturmada yer almasıyla ilgili başvuranların şikâyeti hakkında daha ayrıntıya girmek gerekirse Mahkeme, görevli sekiz polis memuru tarafından imzalanan olay tutanağının basit bir tespitten ibaret olduğunu kaydetmektedir. Mahkeme ayrıca dosya unsurlarını oluşturmak için bir soruşturma ekibinin olay yerine gittiğini (yukarıda 13. paragraf) ve soruşturmacının (polis müfettişi) olaya karışan komiseri, polis memurlarını (yukarıda 26. paragraf) ve de tanıkları (yukarıda 34. paragraf) sorguladığını saptamaktadır.

69. Şüphesiz Cumhuriyet savcısının kovuşturmaya yer olmadığına dair kararında ve bu kararı onayan ağır ceza mahkemesinin kararında olaylarda

ve de olayların hukuki değerlendirmesinde yeterince aydınlatıcı olunmamıştır. Ancak dosyanın tamamı dikkate alındığında, somut olay koşullarında söz konusu unsur Mahkeme'nin Sözleşme'nin 3. maddesinden doğan yargılama yükümlülüğünün yerine getirilmediği tespitinde bulunması için yeterli değildir.

70. Sonuç olarak yetkililer, kötü muamele iddialarını aydınlatmak için kendilerinden makul olarak beklenebilecek tüm tedbirleri almışlardır. Bir önceki cümle göz önünde bulundurulduğunda Mahkeme Sözleşme'nin 3. maddesinin usul yönü bakımından ihlal edilmediğini belirtmektedir.

2. Sözleşme'nin 3. maddesinin maddi yönü

a) Genel İlkeler

7. Mahkeme yukarıda anılan *Bouyid* kararında (§§ 81-90) açıklanmış olan genel ilkelere atıfta bulunmaktadır.

72. Sözleşme'nin 3. maddesi, demokratik toplumların temel değerlerinden birisini güvence altına almaktadır (bk. özellikle, *Selmouni/Fransa* [BD], No. 25803/94, § 95, AİHM 1999-V, *Labita/İtalya* [BD], No. 26772/95, § 119, AİHM 2000-IV, *Gäfgen/Almanya* [BD], No. 22978/05, § 87, AİHM 2010, *El-Masri*, yukarıda anılan, § 195 ve *Mocanu ve diğerleri*, yukarıda anılan, § 315). Nitekim işkence ve insanlık dışı ya da aşağılayıcı muamele ve cezanın yasaklanması insan haysiyetine saygıyla sıkıca bağlı bir medeniyet değeridir (*Bouyid* yukarıda anılan § 81).

73. Sözleşmenin 3. maddesinde sağlanan haklarda hiçbir kısıtlama öngörülmemekte ve bu yönüyle Sözleşmenin diğer birçok kural koyan düzenlemesinden ayrılmaktadır ve Sözleşmenin 15. maddesinin 2. fıkrası uyarınca ulusun varlığını tehdit eden kamusal tehlike hallerinde bile bu maddeye hiçbir istisna getirilememektedir. Örneğin terörle mücadele gibi, en zor koşullarda bile ve ilgili kişinin davranışları nasıl olursa olsun, Sözleşme, mutlak ifadelerle, işkence, insanlık dışı veya aşağılayıcı muameleler ve cezaları yasaklamaktadır (bk. özellikle,

Chahal/Birleşik Krallık, 15 Kasım 1996, § 79, Kararlar ve hükümler Derlemesi 1996-V *Labita, Gäfgen* ve *El-Masri*, yukarıda anılan, aynı referanslar ve de *Géorgie/Rusya (I)* [BD], No. 13255/07, § 192, 3 Temmuz 2014, *Svinarenko ve Slyadnev/Rusya* [BD], No. 32541/08 ve 43441/08, § 113, 17 Temmuz 2014 ve *Bouyid*, yukarıda anılan, § 81).

74. Sözleşme'nin 3. maddesine aykırı muamele iddiaları (yukarıda 48. paragraf) uygun kanıt unsurları ve *İrlanda/Birleşik Krallık*, yukarıda anılan, § 161 *in fine*, *Labita*, yukarıda anılan § 121, *Ramirez Sanchez/Fransa* [BD], No. 59450/00, § 117, AİHM 2006-IX, *Jalloh/Almanya* [BD], No. 54810/00, § 67, AİHM 2006-IX, *Gäfgen*, yukarıda anılan , § 92 ve *Bouyid*, yukarıda anılan § 82) kararları ile desteklenmelidir.

75. Bu son hususta Mahkeme, söz konusu olayların tamamen ya da büyük oranda sadece yetkili makamların bilgisi dâhilinde olduğu durumlarda, gözaltında denetimi altında bulunan kişilerle ilgili durumdaki gibi, gözaltı sürecinde ortaya çıkan her tür yaralanmanın, güçlü fiili karinelere yol açtığını hatırlatmaktadır. Dolayısıyla kanıtlama görevi Hükümete aittir: Mağdurun anlatımı üzerinde şüphe uyandıracak şekilde olayları aydınlatacak uygun ve ikna edici delilleri ortaya koyma görevi, Hükümet'e düşmektedir. (*Salman/Türkiye* [BD], No.21986/93, § 100, AİHM 2000-VII ve *Rivas/Fransa*, No.59584/00, § 38, 1 Nisan 2004 özellikle de, *Turan Çakır/Belçika*, No. 44256/06, § 54, 10 Mart 2009, *Mete ve diğerleri/Türkiye*, No. 294/08, § 112, 4 Ekim 2012, *Gäfgen*, yukarıda anılan, § 92 ve *El-Masri*, yukarıda anılan, § 152). Böyle bir açıklamanın yapılmaması durumunda Mahkeme, savunmacı Hükümet aleyhine olabilecek sonuçlar çıkarma hakkına sahiptir (bk. özellikle, *El-Masri*, yukarıda anılan § 152). Nitekim gözaltında bulunan kişiler hassas bir durumdadırlar ve yetkililer bu kişileri korumakla sorumludurlar. (*Salman*, yukarıda anılan, § 99 ve *Bouyid*, yukarıda anılan, § 83).

76. Mahkeme *El-Masri* kararında (yukarıda anılan § 155), iyi nedenler olmadıkça, baktığı davanın şartları bunu kaçınılmaz kılmadıkça, ilk derece olay hâkiminin rolünü üstlenemeyeceğini de belirtmiştir (*McKerr/Birleşik*

Krallık (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 28883/95, 4 Nisan 2000). Ancak Sözleşme'nin 3. maddesi temelinde formüle edilen iddialar söz konusu olduğunda, ulusal hukukta daha önceden bazı soruşturmalar yapılmış ve prosedürler işletilmiş ise de (*Cobzaru/Romanya*, No. 48254/99, § 65, 26 Temmuz 2007) Mahkeme'nin çok dikkatli bir inceleme yapması gerekmektedir (bk. *mutatis mutandis*, *Ribitsch/Avusturya*, 4 Aralık 1995, § 32, Seri A No. 336 ve *Georgiy Bykov/Rusya*, No. 24271/03, § 51, 14 Ekim 2010). Diğer bir deyişle Mahkeme, böyle bir kontekste, ulusal yargı mercilerinin vardıkları sonuçları daha eleştirel bir gözle incelemeye hazırdır. Bunun için Mahkeme ulusal prosedürün kalitesini ve karar sürecini bozabilecek bütün yetersizlikleri dikkate alabilir (*Denissenko ve Bogdantchikov/Rusya*, No. 3811/02, § 83, 12 Şubat 2009 ve *Bouyid* yukarıda anılan § 85).

b) Yukarıda Açıklanan İlkelerin Somut Olaya Uygulanması

8. Mahkeme, başvuruya özgü olayların taraflar arasında anlaşmazlığa yol açtığını tespit etmiştir. Başvuranlar, yakınlarının akıbeti hakkında bilgi almak için barışçıl bir amaçla karakola gittiklerini iddia etseler de Hükümet, başvuranların görevli memura saldırdıklarını ileri sürmektedir.

78. Mahkeme, karakolda o gün olayların nasıl gerçekleştiğine dair kesin bir değerlendirmede bulunamayacağı kanaatindedir. Ancak Mahkeme'ye göre gasp suçlamasıyla şikâyette bulunulan V.Özen, Savaş Tok ve S.S.'ye zaten bir yetişkin eşlik ettiği halde başvuranların yakınlarıyla birlikte kalabalık bir şekilde karakola gittikleri aşikârdır.

79. Sadece başvuranların üzerinde tespit edilen yaralar değil aynı zamanda karakola verilen zararlar da dikkate alındığında Mahkeme, başvuranlar ve polisler arasında bir tartışma yaşandığını tespit etmektedir.

80. Mahkeme öncelikle, başvuran Orhan Özen'in gözaltından çıktığı sırada düzenlenen 7 Nisan 2007 tarihli raporda belirtilen ek yaralar hakkında açıklama yapmak istemektedir (yukarıda 21. paragraf). Mahkeme bu bağlamda ne kadar küçük olursa olsun raporda not edilen yeni yaraların

kaynağını, yeterli ve ikna edici şekilde açıklama görevinin Hükümete düştüğünü hatırlatmaktadır. Ancak, somut olayda başvuran bir önceki gün düzenlenen ilk sağlık raporunun ardından gözaltında tekrardan kötü muameleyle maruz kaldıkları için şikâyet etmemektedirler. Dolayısıyla Mahkeme, bu konuya ayrıca değinmeyecek ve bu hususu daha önce Orhan Özen’le ilgili ilk sağlık raporunda yer alan yaralara ilişkin şikâyetlerle birlikte inceleyerek dikkate alacaktır.

81. Böylece Mahkeme, ilgililerin davranışlarının polislerin, müdahale bulunmalarını gerektirip gerektirmediğini ve eğer müdahalede bulunmaları gerektirdiyse, ilgilileri durdurmayı amaçlarken eylemlerinde orantılı davranıp davranmadıklarını belirlemesi gerekmektedir. Mahkeme bu bağlamda başvuruların da birçok kişi ile birlikte karakolda toplandıklarını anlamaya yarayacak birçok ifadeyi dikkate almıştır (yukarıda 11. ve 26. paragraflara bakınız). Öte yandan üç sanık, V.Özen, Savaş Tok (başvuran) ve S.S., tanık O.B ve Ayhan Özen (başvuran) ile birlikte ifade vermeye gitmişlerdir. Böylece, diğer beş başvuran ile birlikte karakolun içerisindeki toplam kişi sayısı ondur (yukarıda 9. ve 10. paragraflara bakınız).

82. Mahkeme bu konuda, başvurular tarafından ileri sürülen yakınlarının durumu hakkında bilgi almaya yönelik gerekçenin, bu tür bir toplanma için kabul edilebilir bir açıklama olmayacağı kanaatindedir. Nitekim yetkililer tarafından söz konusu kişilerin oraya gelmeleri istenmemiştir ve hangi amaçla olursa olsun bu kadar kalabalık toplanmalarına gerek yoktu. Mahkeme, polisler tarafından Ayhan Özen’in müştekilere yönelik tehditlerine ilişkin tutanak tutulduktan sonra Ayhan Özen’in telefonla görüşüğünün ve grubun toplandığının anlaşıldığını kaydetmektedir (yukarıda 26. paragraf). Dolayısıyla Hükümetin, V.Özen hakkında yapılan şikâyet ve Ayhan Özen’in müştekilere karşı olası sözlü hakaretleri çerçevesinde söz konusu grubun, polis memurlarının görevlerini yerine getirmesini engellemeye çalıştığı tezini çürütmeye yarayacak hiçbir unsur bulunmamaktadır.

83. Mahkeme, polislerin takviye ekip çağırarak zorunda kaldıkları ve olay esnasında şüphelilerden ikisinin kaçtığı da dikkate almaktadır. Mahkeme ayrıca başvuruların üzerinde en az bir tabanca bulunduğunu kaydetmektedir (yukarıda 12 ve 22. paragraf).

84. Yukarıdaki açıklamalar ışığında Mahkeme, karakola gelmeleri istenmeyen başvuruların büyük bir kavgaya yol açtıklarını tespit etmektedir. Söz konusu unsurlar Mahkeme'nin, ilgililerin eylemlerinin polislerin müdahalesini gerektirdiğine kanaat getirmesini sağlamaktadır.

85. Güce başvurmanın orantılılığıyla ilgili olarak Mahkeme, başvurularda tespit edilen yararların özellikle, Orhan Özen'de sol zigomatik bölgede hematoma, alt dudak sol kısımda laserasyon, sol kolik bölgede ağrı ve hassasiyet, sol omuzda hareket kısıtlılığı; Şerafettin Özen'de cildi sıyrıklar, Kaya Özen'de verteksde 1,5 cm'lik raddi yara, burun sırtında hematoma, sol göz altında ekimoz, sağ koltuk altı bel düzeyinde ağrı ve hassasiyet; Ayhan Özen'de, hafif hiperemi, Savaş Tok'ta ise 1 cm çapında ekimotik lezyon, 1,5 cm'lik cildi kesik olduğunu tespit etmiştir. (yukarıda 15 ve 21. paragraflar).

86. Güce başvurulmuş olayların azametini ve orantılılığını daha iyi değerlendirmek için Mahkeme'nin olaylara karışan kişi sayısına yeniden değinmesi gerekir. Nitekim Mahkeme, kontrolü ve yakalanmaları zor olan çok kalabalık bir grup olduğunu inkâr edemez.

87. Dosyada, karakolda bulunan toplam polis sayısına dair bir bilgi yer almasa da Mahkeme, olay tutanağını imzalayan memur sayısını dikkate aldığı takdirde takviye ekipler gelmeden önce (yukarıda 11. paragraf) karakolda sekiz memurun bulunduğunu tespit etmektedir.

88. Mahkeme olayların beklenmedik bir şekilde geliştiğini ve önceden planlanmış bir polis operasyonu veya tutuklamalarla kıyaslanamayacağını kaydetmektedir (bk. *a contrario*, *Rehbock/Slovenya*, No. 29462/95, § 72, *AIHM 2000-XII*, ve *Karagiannopoulos/Yunanistan*, No. 27850/03, § 62, 21 Haziran 2007, ateşli silah kullanımıyla ilgili).

89. Polisler tarafından kullanılan gücün derecesiyle ilgili olarak Mahkeme, sağlık raporlarına göre başvuranların üzerinde tespit edilen yaraların basit müdahaleler gerektirdiğini de göz önünde bulundurmaktadır. Başvuranların ikisi üzerinde herhangi bir yara izi olmaması (yukarıda 16. paragraf) bir dayak atıldığını veya kamu görevinin kötüye kullanıldığı izlenimi yaratmamaktadır (kıyaslayınız, *Cestaro/İtalya*, No. 6884/11, §§ 182-183, 7 Nisan 2015).

90. Yukarıdaki değerlendirmeler ve özellikle karakolun içine verilen zararlar ve başvuranların karakolda bu kadar çok kalabalık olmalarını haklı kılabacak ikna edici bir açıklama olmaması gibi davaya özgü koşullar dikkate alındığında, Mahkeme sağlık raporlarına göre, çok önemli olmayan yaraların, polisin, görevini engelledikleri için başvuranları yakalamak amacıyla gerekli ve orantılı bir güce başvurusuyla oluşmadığını söylemesi mümkün değildir. Sonuç olarak Sözleşme'nin 3. maddesi esas bakımından ihlal edilmemiştir.

BU GEREKÇELERLE MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE,

1. Başvurunun, başvuranlar Şahin Özen ve Taha Ergül için kabul edilemez ve Orhan Özen, Şerafettin Özen, Kaya Özen, Ayhan Özen ve Savaş Tok için kabul edilebilir olduğuna;
2. Sözleşme'nin 3. maddesinin usul yönü bakımından ihlal edilmediğine;
3. Sözleşme'nin 3. maddesinin esas bakımından ihlal edilmediğine

karar vermiştir.

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup Mahkeme İctüzüğü'nün 77. maddesinin 2 ve 3. fıkraları uyarınca 23 Şubat 2016 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Abel Campos

Başkan

Julia Laffranque
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı